El mag del nostre paisatge

Terribas, amb el ashtag' dif s arran de la jubilaci Foto: JOAN CASTRO / ICONNA.

Quan ja marxo de la Llibreria 22 per anar a escriure la crònica de la presentació de l'últim premi Casero, Guillem Terribas em surt al pas i em demana en un xiuxiueig, prement-me expeditivament el braç: "No et passis." Raono, fent camí cap al diari, que amb aquest passar-se deu voler dir que no m'excedeixi, que no ho decori, que no el faci avergonyir. No ho faré.

Al final de Les planes, de Gerald Murnane, el protagonista, un cineasta que fa dues dècades que intenta copsar l'autèntica naturalesa de les regions desolades del centre d'Austràlia, demana al terratinent que l'ha acollit a casa seva que el filmi també a ell mentre es col·loca rere la càmera, perquè quedi en algun lloc el registre de la seva pròpia mirada intentant desentranyar el misteri d'un paisatge inabastable. Quan l'any 1978 va obrir la Llibreria 22, Girona devia ser com una pedra llançada al mig d'una d'aquelles praderies de confins irresolts d'Austràlia. També Guillem Terribas, en cada acte que ha organitzat, ha estat filmant el seu paisatge durant dècades, confiant que sota la devastació faria aflorar alguna forma de vida. I finalment ahir, com el personatge de Murnane, també va haver de cedir la càmera a algú altre perquè quedés fixada en algun lloc la seva pròpia figura dins el món que ell mateix ha creat. Encara no ho sabia, que shauria d'acabar el vespre a l'altra banda de l'objectiu, mentre desplegava les cadires per rebre el nombrós públic que ja preveia que acudiria a la presentació de La segona lluna, d'Antoni Carrasco, "una de les tres millors novel·les que han guanyat el premi Casero en tota la seva història", tal com va afirmar Josep M. Fonalleras. Però alguna cosa començava a atordir-lo. "No m'hauria pensat mai que el Casero tingués tanta capacitat de convocatòria", va dir resseguint amb ulls atònits fins a l'últim racó de la llibreria, tan plena de gent que uns quants s'havien de conformar estirant el coll des de fora la porta. "Però si ha vingut fins i tot la meva dona!", va exclamar, i molts van témer que aquí ja no desconfiés massa i desemmascarés la festa. Però no, va arraconar-se, com sempre. Es va limitar a renyar Carrasco per "haver portat tanta claca" i a recordar, com "una coincidència no planificada", que el 31 de gener serà l'aniversari de Quim Nadal, farà 34 anys que va morir Just M. Casero, i ell mateix es jubilarà de més de mitja vida fent de llibreter. Mentre Fonalleras i l'editor d'Empúries, Josep Lluch, procedien amb la presentació del llibre, Guillem Terribas va agafar la seva càmera de vídeo i es va posar a filmar com sempre, passejant una mica ara cap aquí, ara cap allà, excepte que amb menys marge de maniobra per la concurrència. "Ens hem aglevat en la nit dura, com deia Foix –va anunciar Fonalleras mentre Terribas encara mirava pel visor–, per mostrar el nostre agraïment a un home digne, coratjós en la tranquil·litat i tranquil en el garbuix. Avui li tornem una mica d'estimació perquè no pari." La càmera ja només era un bastó al qual Terribas s'aferrés per no caure, mentre un a un tots els assistents exhibien cartells d'un groc molt "22" amb el lema "No sóc pas en Guillem... però de gran voldria ser-ho". Amb el hashtag #gràciesguillem als dits, enmig d'una ovació espontània, inacabable, Terribas era com el cineasta de Murnane abismant-se molt endins.

He respectat la paraula donada i m'he cenyit als fets: quan la càmera enfoca Guillem Terribas, completa el nostre paisatge.

Més informació, plana 38

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 17-01-2015 Pàgina 47

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/813873-el-mag-del-nostre-paisatge.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss